

NEAL SHUSTERMAN
UVOLNĚNÍ

TEMNÁ DYSTÓPIA OD AUTORA
CELOSVETOVÉHO BESTSELLERU ŽATVA SMRTI!

UVOL'NENÍ

Neal Shusterman je autor týchto kníh:

Séria *Žatva smrti*

KOSEC

NIMBUS

POSOL

KOSENIE

(Poviedky k sérii *Žatva smrti*)

HRA SO SVETMI

Séria *Uvolnení*

UVOLENENÍ

NEAL SHUSTERMAN

UVOL'NENÍ

Preložil Michal Jedinák

slovar

Copyright © 2007 by Neal Shusterman
Published by arrangement with Simon & Schuster Books For Young Readers,
An imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division
Translation © Michal Jedinák 2016
Jacket illustration © 2021 by Simon Prades
Jacket design by Lizzy Bromley © 2021 by Simon & Schuster, Inc
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2025

ISBN 978-80-556-6447-7

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Druhé slovenské vydanie
Z anglického originálu *Neal Shusterman – Unwind*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Simon & Schuster, An imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division, New York roku 2007, preložil Michal Jedinák.
Zodpovedná redaktorka Jana Holková
Jazyková úprava Silvia Zubeková
Editorka Dana Brezňanová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bojnická 10, 830 00 Bratislava, v roku 2025.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčením pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.sk
pobox@slovart.sk

Venujem pamiatke
Barbary Seranellovej

*„Keby viac ľudí darovalo orgány,
uvoľňovanie by sa nikdy neuskutočnilo.“*
– ADMIRÁL

POĎAKOVANIE

Pri písaní románu je súčet všetkých častí niekedy väčší ako celok. Táto kniha by nevznikla bez môjho redaktora Davida Gala, ktorý ma postavil pred výzvu napísať ju najlepšie, ako sa len dá. Moja vďaka však patrí aj ostatným ľuďom vo vydavateľstve Simon & Schuster, a to nielen za podporu tohto románu, ale aj celej mojej práce.

Ďakujem svojim deťom Brendanovi, Jarrodovi, Joelle a Erin. Sú také úžasné, že by ich nikto nikdy neuvolnil. Zvlášť ďakujem Jarrodovi, ktorý mi nielenže vytvoril stránku na MySpace, ale prečítal si prvú verziu *Uvolnených* a poskytol mi vynikajúce redakčné poznámky, ktoré mi výrazne pomohli ešte pred odoslaním rukopisu vydavateľovi.

Haidy Fisherovej a jej synovi Cyrusovi, ktorý vymyslel meno CyFi a požičal mi ho pre jednu z mojich obľúbených postáv.

Svojmu literárnemu klubu s názvom Fictionaries za pocho-
penie, ale aj výnimočným mediálnym špecialistkám Trumanell
Maplesovej a Leigh Ann Jonesovej, ktoré mi nesmierne pomohli
pri písaní druhej verzie príbehu.

Stevovi Laynovi, ktorý si ma po tom, čo som sa s ním podelil
o svoj nápad, posadil a povedal mi: „Túto knihu MUSÍŠ napísať!“

Svojej asistentke Brandi Lomeliovej za to, že je mojím mozgom.

Justinovi Sewellovi zo stránky despair.com (jednej z najzábav-
nejších webových stránok, aké som videl) sa chcem poďakovať za to,
že mi dovolil spomenúť ich „demotivačný“ plagát o ctižiadosti.

Okrem toho by som sa rád poďakoval Charlesovi Pammentovi z BBC, Jimovi Bremnerovi a Joe Zentnerovej zo stránky desertusa.com a Davidovi Finnovi za ich pomoc s faktickými informáciami medzi jednotlivými časťami. Reakcia na pokus o predaj duše na eBayi je skutočná. Cintorín lietadiel existuje. A mrazivý príbeh ukrajinských bábätiak unesených na orgány je založený na ozajstných udalostiach, čo opäť dokazuje, že fikcia je až priveľmi často iba kúsok od pravdy.

LISTINA ŽIVOTA

Druhá občianska vojna, známa pod názvom Heartlandská vojna, bola dlhý a krvavý konflikt, ktorý vznikol z jediného dôvodu.

Vojnu ukončilo prijatie série ústavných dodatkov
pod názvom Listina života.

Listina uspokojila obe súperiace strany – armádu bojovníkov
proti potratom aj armádu podporujúcu slobodu výberu.

Listina života zaručuje nedotknuteľnosť ľudského života
od okamihu počatia až do osemnásteho roku života dieťaťa.

Vo veku trinásť až osemnásť rokov sa však rodičia môžu
rozhodnúť pre „potrat“ dieťaťa so spätnou platnosťou...

... pod podmienkou, že jeho život sa
„z formálnej stránky“ neskončí.

Proces, pri ktorom je dieťa usmrtené a zároveň
zostane nažive, sa nazýva *uvolnenie*.

Uvolnenie je v súčasnosti rozšírená a v spoločnosti
všeobecne uznávaná metóda.

Prvá časť

Tri kópie

„Tak či tak by zo mňa nikdy nič nebolo, ale teraz mám aspoň štatisticky vyššiu šancu, že časť zo mňa raz niekde na svete dosiahne niečo významné. Radšej budem čiastočne slávny ako úplne zbytočný.“

– SAMSON ZVERENEC

1 • Connor

„Je veľa miest, kam môžeš odísť,“ hovorí Ariana, „a bystrý chalan ako ty má veľkú šancu prežiť do osemnástich.“

Connor tomu celkom neverí, ale pri pohľade do Arianinej tváre sa jeho pochybnosti, hoci iba na chvíľu, rozplynú. Dievča má roztomilé fialové oči so sivými pruhmi. Je otrokyňou módy, len čo sa objaví nový trend v pigmentových injekciách, musí ho mať. Connora to nikdy nezaujímalo. Jeho oči boli vždy prirodzené. Hnedé. Nikdy sa nedal ani len tetovať, ako to dnes robí množstvo malých detí. Jediná farba na jeho koži je letné opálenie, lenže teraz v novembri je dávno vyblednuté. Usiluje sa nemyslieť na to, že leto už nikdy neuvidí. Prinajmenšom nie ako Connor Lassiter. Stále nemôže uveriť, že mu v šestnástich chcú vziať život.

Arianine fialové oči sa zalesknú od slz, a len čo zažmurká, stečú jej na líca. „Connor, je mi to veľmi ľúto.“ Objíma ho a v tej chvíli sa zdá, že všetko je v najlepšom poriadku a oni dvaja sú jediní ľudia na zemi. Connor sa cíti neporaziteľný, nedotknuteľný... ale potom ho dievča pustí, okamih pomínie a opäť ho obklopí známy svet. Znova cíti dunenie diaľnice, pod nimi sa preháňajú autá a netušia, ba ani ich nezaujíma, že on je tu. Znova je iba označeným dieťaťom týždeň pred uvoľnením.

Tiché slová plné nádeje, ktoré mu Ariana hovorí, nepomáhajú. V hluku premávky ju sotva počuje. Toto miesto, kde sa schovávajú pred svetom, patrí medzi nebezpečné úkryty, nad ktorými dospelí krúčia hlavami a sú vďační, že ich vlastné deti nie sú také hlúpe, aby sa ponevierali po okraji diaľničného nadjazdu.

Pre Connora to nie je o hlúposti či rebélii, ale o precítení života. Sedí na previse skrytý za značkami výjazdu z diaľnice, kde je mu najpohodľnejšie. Iste, stačí jeden chybný krok a bola by z neho placka so stopami pneumatík. Lenže pre Connora je život na hrane samozrejmosťou.

Ariane to nepovedal, ale okrem nej sem nijaké iné dievča neprivedol. Zatvorí oči a vníma vibrácie dopravy, akoby mu pulzovali v žilách a stali sa jeho súčasťou. Vždy to bolo dobré miesto, kam mohol uniknúť pred hádkou s rodičmi alebo keď sa cítil vyšťavený. Lenže teraz je viac ako vyšťavený a na hádky s mamou a otcom nechce ani pomyslieť. Už sa niet o čom hádať. Rodičia podpísali príkaz – je po všetkom.

„Mali by sme ujsť,“ navrhne Ariana. „Aj ja už mám všetkého plné zuby. Rodiny, školy, všetkého. Najradšej by som išla na SVOP-ku a nikdy viac sa nevrátila.“

Connor sa nad tým zamyslí. Predstava SVOP-ky ho desí. Možno má tvrdý zovňajšok a v škole sa správa ako frajer, ale ujsť na vlastnú päť? Ani nevie, či na to má žalúdok. Ale keby sa k nemu Ariana pridala, to by bolo niečo iné. Nebol by na to sám. „Myslíš to vážne?“

Ariana naňho uprie svoje magické oči. „Jasné. Jasné, že myslím. Keby si ma o to požiadal, odišla by som s tebou.“

Connor vie, že ide o veľkú vec. Utiect' s uvoľneným, tomu sa už hovorí oddanosť. Už len to, že by to preňho urobila, ho zbaví slov. Pobožká ju a napriek všetkému, čo sa deje v jeho živote, sa odrazu cíti ako najšťastnejší chalan na svete. Objíma ju, azda až príliš silno, lebo Ariana sa mu v náručí začne vrtieť. Chce ju zovrieť ešte tuhšie, ale odolá pokušeniu a pustí ju. Ariana sa naňho usmeje.

„SVOP...“ povie. „Čo to vlastne znamená?“

Connor odvetí: „Myslím, že je to starý vojenský termín. Skratka pre *svojvoľné opustenie posádky*.“

Ariana sa nad tým zamyslí a usmeje sa. „Hmm. Skôr *svojvoľný oddych od príkladov*.“

Connor ju chytí za ruku, musí sa premáhať, aby ju nezovrel prisilno. Povedala, že keby ju o to požiadal, odišla by s ním. Až teraz si uvedomí, že sa jej na to nespýtal.

„Pôjdeš so mnou, Ariana?“

Dievča sa usmeje a prikývne. „Jasné,“ odvetí. „Jasné, že pôjdem.“

Arianini rodičia nemajú Connora radi. „Vždy sme vedeli, že bude uvoľnený,“ počuje ich v duchu. „Mala si sa od mladého Lassitera držať čo najďalej.“ Nikdy pre nich nebol Connor, iba mladý Lassiter. Len preto, že strávil veľa času v polepšovni, si myslia, že majú právo súdiť ho.

Ale keď ju v to popoludnie odprevadí domov, aj tak zastane ďalej od dverí a spoza stromu sleduje, ako Ariana vchádza do domu. Skôr než zamieri domov, napadne mu, že skrývanie bude pre nich odteraz spôsobom života.

Domov.

Connor rozmýšľa, ako môže miesto, kde býva, nazývať domovom, keď sa ho odtiaľ chystajú vyhnať – nielen z izby, v ktorej spáva, ale aj zo srdc ľudí, ktorí ho mali milovať.

Keď vojde dnu, otec sedí na stoličke a pozerá správy.

„Ahoj, otec.“

Muž namieri prst na obrazovku so zábermi akejsi masakry. „Znova tieskači.“

„Čo urobili tentoraz?“

„Vyhodili do vzduchu predajňu Old Navy v nákupnom stre-
disku v Severnom Akroni.“

„Hmm. Človek by si myslel, že majú lepší vkus.“

„Nezdá sa mi to vtípné.“

Connorovi rodičia netušia, že vie o uvoľnení. Vôbec to nemal zistiť, lenže Connor akosi vždy vyňuchal tajomstvo. Pred tromi týždňami našiel pri hľadaní zošívачky v otcovej domácej pracovni letenky na Bahamy. Na Deň vďakovzdania mali odletieť na rodinný výlet. Až na jeden malý háčik: boli tam iba tri letenky. Pre mamu, pre otca a pre mladšieho brata. Pre Connora nič. Najprv mu napadlo, že letenka je niekde inde, ale čím väčšími nad tým rozmýšľal, tým väčšími sa mu to nepozdávalo. Preto sa v neprítomnosti rodičov pustil do dôkladnejšieho pátrania a napokon ho našiel. Príkaz na uvoľnenie. Podpísali ho tradične v troch vyhotoveniach. Bielu kópiu už poslali úradom. Žltá bude Connora sprevádzať až do konca života a ružová zostane rodičom ako dôkaz toho, čo vykonali. Možno si ju dajú zarámovať a zavesia vedľa jeho fotky z prvej triedy.

Dátum uvedený na príkaze bol deň pred odletom na Bahamy. Connora pošlú na uvoľnenie a potom si poletia na výlet, aby si zlepšili náladu. Bolo to také nespravodlivé, že mal chuť niečo rozbiť. Roztrieskal by čokoľvek, ale napokon to neurobil. Tentoraz sa ovládol a až na niekoľko školských bitiek, ktoré nezavinil, držal si emócie na uzde. Tajil, čo sa dozvedel. Každý vie, že príkaz na uvoľnenie je neodvolateľný, takže krik a hádky by nič nezmenili. Okrem toho, tajomstvo jeho rodičov mu dodávalo istú moc. Teraz im mohol ubližovať oveľa účinnejšie. Ako napríklad v ten deň, keď mame priniesol kvety a ona potom hodiny preplakala. Alebo keď dostal na teste z prírodných vied dvojku, doteraz najlepšiu známku z tohto predmetu. Test podal otcovi, ten naň pozrel a z tváre mu zmizla všetka krv. „Pozri, otec, zlepšujem sa.

Do konca semestra to môžem vytriahnuť aj na jednotku.“ O hodinu otec ešte vždy sedel na stoličke, v ruke zvieral test a upieral prázdny pohľad na stenu.

Connorova motivácia bola jednoduchá: Musia trpieť. A do smrti si vyčítať, akého strašného omylu sa dopustili.

Lenže na jeho pomste nebolo nič príjemné a teraz, po troch týždňoch, keď im to otlkal o hlavu, mu nie je o nič lepšie. Proti svojej vôli začína rodičov ľutovať a nepáči sa mu, že sa tak cíti.

„Zmeškal som večeru?“

Otec neodtrhne zrak od televízora. „Mama ti odložila tanier s jedlom.“

Connor zamieri do kuchyne, ale na polceste začuje:

„Connor?“

Zvrtne sa a vidí, že otec sa naňho pozerá. Nielen pozerá, ale uprene sa díva. *Teraz mi to povie. Že ma uvoľnia. Potom sa rozplače a dookola bude opakovať, ako veľmi, veľmi, veľmi to ľutuje. Ak áno, je možné, že Connor jeho ospravedlnenie prijme. Možno mu dokonca odpustí a povie mu, že tu nemieni čakať, kým si poňho príde polícia pre mladistvých. Lenže otec sa ho iba opýta: „Zamkol si dvere, keď si prišiel?“*

„Urobím to teraz.“

Connor zamkne dvere a odíde do svojej izby. Už nie je hladný, nech mu mama odložila čokoľvek.

O druhej ráno sa Connor oblečie do čierneho a do batoha nahádže veci, na ktorých mu naozaj záleží. Aj napriek tomu mu zostane dosť miesta na oblečenie na tri dni. Žasne, ako málo si toho človek potrebuje vziať, keď ide do tuhého. Väčšinou spomienky. Aby mu pripomínali časy predtým, než sa jeho vzťah s rodičmi tak pokazil. Aj jeho vzťah so zvyškom sveta.

Nazrie do bratovej izby, rozmýšľa, že ho zobudí a rozlúči sa s ním, ale potom usúdi, že to nie je dobrý nápad. Potichu sa vytratí do noci. Bicykel si zobrať nemôže, pretože naň namontoval stopovacie zariadenie proti zlodejom. Nikdy mu nenapadlo, že by ho raz potreboval ukradnúť on. Ale Ariana má bicykel aj preňho.

K jej domu je to zvyčajnou cestou asi dvadsať minút pešo. Ulice vo štvrtiach na predmestí v Ohio nie sú nikdy rovné, preto sa vyberie po priamejšej trase cez les a na miesto dorazí za desať minút.

Svetlá v Arianinom dome sú pozhasínané. Rátal s tým. Bolo by podozrivé, keby zostala hore celú noc. Lepšie je predstierať, že spí, lebo tak nevyvolá podozrenie. Connor sa drží ďalej od domu. Na dvore a na verande sú namontované svetlá s pohybovým senzorom, ktoré sa zapnú, vždy keď sa v ich blízkosti niečo hýbe. Majú slúžiť na odplašenie divých zvierat a zločincov. Arianini rodičia sú presvedčení, že Connor je oboje.

Vyberie telefón a vytuká známe číslo. Z tieňa na okraji zadného dvora začuje zvonenie v jej izbe na poschodí. Rýchlo preruší spojenie a ponorí sa hlbšie do tmy zo strachu, že ho Arianini rodičia uvidia zo svojho okna. Čo jej to napadlo? Mala si nastaviť vibračné zvonenie.

Širokým oblúkom obíde okraj zadného dvora, aby neaktivoval svetlá. Lampa vpredu na verande sa síce rozsvieti, keď na ňu vkročí, ale tým smerom je obrátená iba Arianina izba. Dievča príde o chvíľu k dverám, otvorí ich len mierne, nie dosť na to, aby cez ne vyšlo von alebo Connor vošiel dnu.

„Ahoj, si pripravená?“ opýta sa Connor. Očividne nie je, na sebe má župan na saténovom pyžame. „Dúfam, že si nezabudla.“

„Nie, nie, nezabudla...“

„Tak sa poponáhľaj! Čím skôr odtiaľto vypadneme, tým väčší náskok získame, kým niekto príde na to, že sme preč.“

„Connor, musím ti niečo povedať...“

Pravdu počuje v jej hlase už podľa toho, aké namáhavé je pre ňu čo i len vysloviť jeho meno, a vo vzduchu visí ako ozvena záchvev ospravedlnenia. Nič viac nemusí povedať, lebo Connor to pochopil, ale aj tak ju to nechá vyriečiť. Vidí, aké je to pre ňu ťažké, a chce, aby trpela. Aby to bolo to najťažšie, čo v živote urobila.

„Connor, naozaj chcem s tebou odísť, ale... teraz je na to veľmi nevhodný čas. Moja sestra sa vydáva a vieš, že si ma vybrala za družičku. Okrem toho, chodím do školy.“

„Nenávidíš ju. Povedala si, že v šesnástich z nej odídeš.“

„Že z nej odídem na skúšku,“ opraví ho. „V tom je rozdiel.“

„Takže nejdeš?“

„Chcem odísť, naozaj si to veľmi želám... ale nemôžem.“

„A všetko, o čom sme sa rozprávali, bola lož.“

„Nie,“ protestuje Ariana. „Bol to sen. Prekazila ho realita, to je celé. Útek aj tak nič nevyrieši.“

„Útek je jediný spôsob, ako mi zachrániť život,“ zasyčí Connor. „Ak si náhodou zabudla, idú ma uvoľniť.“

Jemne sa mu dotkne tváre. „Viem. Ale mňa nie.“

Potom sa nad schodmi rozsvieti a Ariana reflexívne privrie dvere.

„Ari?“ začuje Connor jej matku. „Čo sa deje? Prečo si pri dverách?“

Connor ustúpi z dohľadu a Ariana sa zvrtnie ku schodom. „Nič, mami. Zdalo sa mi, že z okna vidím kojota, a chcela som sa uistiť, že mačky nie sú vonku.“

„Mačky sú na poschodí, zlatko. Zavri dvere a vráť sa do postele.“

„Tak ja som kojot?“ zašepká Connor.

„Psst!“ Ariana priviera dvere, až kým v úzkej medzierke nevidí iba okraj jej tváre a jedno fialové oko. „Ujdeš. Viem, že sa ti to podarí. Zavolaj mi, keď budeš niekde v bezpečí.“ Potom zavrie.

Connor tam dlho stojí, až kým nezhasne svetlo. Samotu neplánoval, ale teraz pochopil, že s ňou mal počítať. Od okamihu, keď jeho rodičia podpísali dokumenty, Connor bol sám.

Nemôže ísť vlakom ani autobusom. Peňazí má síce dosť, ale do rána nič nejde a v tom čase ho už budú hľadať na všetkých verejných miestach. Uvoľnení na úteku sú dnes takou samozrejmosťou, že na ich vyhľadávanie zamestnáva polícia pre mladistvých celé špecializované tímy. Má to v malíčku.

Connor vie, že v meste by sa ľahko stratil, pretože je tam toľko tvárí, že žiadnu nevidíte dvakrát. Stratiť sa však dá aj na vidieku, kde je ľudí málo a sú ďaleko od seba. Mohol by sa nastáňovať do starej stodoly a nikomu by ani nenapadlo pozrieť sa tam. Ale potom si domyslí, že polícia by ju neprehliadla. Každá stará stodola je pravdepodobne čosi ako nastražená pasca na chytenie detí ako on. Alebo je iba paranoický. Nie, Connor vie, že jeho situácia si oprávnené vyžaduje opatrnosť – nielen dnes v noci, ale aj v nasledujúcich dvoch rokoch. A keď bude mať osemnásť, je slobodný. Pravdaže, potom ho môžu strčiť do väzenia a odsúdiť, ale nemôžu ho uvoľniť. Podstatné je, aby dovtedy prežil.

Dolu pri medzištátnej diaľnici je odpočívadlo, kde na noc zastavujú vodiči nákladných áut. Connor sa tam vyberie. Napadne mu, že sa prešmykne do privesu kamióna, ale čoskoro sa presvedčí, že šoféri si náklad zamykajú. V duchu sa preklína, že sa nad tým dopredu nezamyslel. Predvídavosť nikdy nebola Connorovou silnou stránkou. Inak by sa nedostal do všelijakých situácií, ktoré sa naňho za posledné roky zosypali a za ktoré si vyslúžil nálepky ako „problémový“, „nedôveryhodný“ a napokon „uvoľnený“.

Na odpočívadle parkuje asi dvadsať nákladiakov a stojí tam jasne osvetlená reštaurácia, kde večeria zopár vodičov. Je pol štvrtej

ráno. Šoféri majú očividne vlastné biologické hodiny. Connor ich sleduje a čaká. Potom, asi o trištvrte na štyri, na odpočívadlo potichu odbočí hliadkové vozidlo. Nijaké svetlá ani sirény. Pomaly krúži po parkovisku ako žralok. Connor si myslí, že sa mu podarí ukryť, až kým neuvidí druhé policajné auto. Nad parkoviskom je priveľa svetiel, aby sa schoval do tieňa, a utekať nemôže, lebo by si ho v jasnom mesačnom svite všimli. Hliadkové vozidlo obchádza vzdialený koniec parkoviska. Svetlomety čoskoro dopadnú naňho, preto sa skotúľa pod nákladiak a modlí sa, aby ho policajti nezbadali.

Sleduje, ako kolesá policajného auta pomaly prechádzajú okolo. Z druhej strany obchádza kamión opačným smerom druhé policajné auto. *Možno je to iba rutinná kontrola. Možno nehľadajú mňa.* Čím väčšmi nad tým rozmýšľa, tým si je istejší, že je to tak. Ešte nemôžu vedieť, že ušiel. Otec spí ako drevo a mama sa už naňho nechodí v noci pozerat.

Policajné autá však naďalej krúžia.

Spod kamióna Connor zazrie otvorené dvere šoféra iného nákladiaka. Nie, nie sú to dvere na strane šoféra, vedú do malej spálne za kabínou. Vynorí sa z nich muž, povystiera sa a zamieri k toaletám. Dvere nechá otvorené.

Connor sa v zlomku sekundy rozhodne, vyskočí z úkrytu a šprintuje cez parkovisko ku kamiónu. Spod nôh mu odskakuje štrk. Stratil prehľad o pohybe policajných vozidiel, ale teraz je to jedno. Už sa rozhodol dať do pohybu a nevráti sa. Keď sa blíži k dverám, všimne si, že svetlomety sa oblúkom približujú k nemu. Roztvorí dvere spacieho priestoru kamióna, skočí dnu a zavrie za sebou.

Sedí na ležadle, sotva väčšom ako detská postieľka, a lapá dych. Čo ďalej? Šofér sa čoskoro vráti. Ak bude mať Connor šťastie, zostane mu asi päť minút, bez neho nanajvýš jedna. Nazrie pod posteľ. Je tam dosť miesta na úkryt, ale blokujú ho dve športové tašky